

'Terug keren naar Twente? Ik krijg

Voor Twentevisie portretteert Carrie ten Napel een aantal succesvolle ondernemende vrouwen uit het oosten des lands; een zoektocht naar de carrièrevrouw. In dit nummer Heleen Mees, feministe, Europa-deskundige, columnist. Ten Napel kreeg thuis de journalistiek met de paplepel ingegoten van vader Evert (Studio Sport). Ze werkte zelf als sportjournalist voor Tien (het televisiekanaal van John de Mol, inmiddels ter ziele en ze is dit televisieseizoen presentatrice van het praatprogramma En Dan Nog Even Dit (dagelijks bij TV Oost).

(door Carrie ten Napel) Heleen Mees werd in 1968 geboren in Hengelo. Ze groeide daar samen met een broer en zus op. Maar voor deze ambitieuze dame is Twente te klein, nee, zelfs heel Nederland. Daarom werkt ze alweer acht jaar in New York als zelfstandig consultant, ook wel Europa-deskundige. Ze wordt een power-feministe genoemd omdat ze zich hard maakt voor de positie van de vrouw. Ze richtte daarvoor de actiegroep 'Women on Top' op. Daarnaast is ze ook 'fundraser' voor de campagne van presidentskandidaat Hillary Clinton. Heleen Mees: een vrouw om rekening mee te houden.

Ze is een gewilde vrouw op dit moment. Als ze voor een weekje terug is in Nederland wil iedereen haar spreken. Daarom ben ik blij dat ze een klein uurtje voor me vrij kan maken in een café in Amsterdam. Aan alles zie je dat je met een carrièrevrouw te maken hebt. Ze oogt vermoeid door een week vol afspraken, werken, interviews geven, lezingen houden en actie voeren.

"Ik werd vanmorgen om zes uur wakker. Toen ben ik nog maar even gaan werken. Na dit interview moet ik weer gelijk door naar Delft voor een lezing. Het is behoorlijk druk ja, maar daar houd ik van."

Ik hoef haar niet te vragen of ze een carrièrevrouw is want daar is geen twijfel over mogelijk. Maar ik ben wel benieuwd waarom ze zich zo ergert aan het feit dat er niet meer vrouwen zijn zoals zij?

"Wij lopen in Nederland ongelooflijk achter. De vrouw is hier nog steeds de tweede sekse, een tweederangs-

Heleen Mees: "Het leuke is dat het eerste bedrijf dat ik als klant binnenhaalde, de grootste van de wereld is. Dat is dan wel kicken hoor."

burger. Wat betreft vrouwen die topfuncties bekleden staan we samen met Pakistan op de laatste plaats. In de top van het Nederlandse bedrijfsleven is slechts 4 procent vrouw. Wij zijn Pakistan in de Polder! Dat

moet gaan veranderen. En dat kan alleen als wij vrouwen meedraaien aan de top. Ik wil met 'Women on Top' bereiken dat in 2015 vrouwen 25 procent van de toppositie bekleden."

al hyperventilatie bij de gedachte'

Het verbaast me echt, ik had dit niet verwacht. Waar ligt dat aan?

"Aan de mannen, maar ook aan de vrouwen zelf. Vrouwen benutten hun kansen en talenten niet en dat vind ik zo zonde. Ga studeren, ga naar het buitenland, doe iets. Als voorbeeld noem ik mijn eigen jaarclub. We zouden het helemaal gaan maken. Nu ben ik de enige die nog op een zinvolle manier werkt, dat wil zeggen meer dan twee dagen in de week. Degenen met kinderen zijn gestopt met werken of veel minder gaan werken. Hoogopgeleide vrouwen die geen volwaardige carrière nastreven, verspelen niet alleen hun eigen kapitaal, ze verkwanselen ook de positie van andere vrouwen. En daarmee die van hun dochters en weer hun dochters. Het is echt een Nederlandse ziekte. Vrouwen baren kinderen (gemiddeld anderhalf per vrouw) en het is gebeurd. Maar ze maken ook keuzes omdat ze niet beter weten. Ze hebben het verkeerde voorbeeld van hun ouders gekregen. Ik niet. Mijn ouders hebben beiden altijd fulltime gewerkt. Mijn moeder was hoofd van de polikliniek in het ziekenhuis en mijn vader journalist bij De Twentsche Courant. Wij zijn daar echt niet slechter van geworden. Sterker nog, beter. We moesten gewoon allemaal een handje mee helpen."

Hoe was je jeugd verder in Twente?

"Prima. Ik kom uit een liefdevol gezin. Maar ik ben ook opgegroeid in een prikkelarme omgeving. Het is jammer dat ik de eerste 25 jaar van mijn leven maar op zestig procent van mijn kunnen heb gepresteerd."

Jij ziet jezelf dus ook nooit terug keren naar Overijssel?

"Haha, oh nee. Ik krijg al hyperventilatie bij de gedachte! Mijn familie woont er nog, dus ik kom er geregeld. Maar wonen, nee. Trouwens, die hyperventilatie krijg ik ook al als ik weer naar Nederland terugkeer."

Is het in New York beter gesteld met de positie van de vrouw?

"Amerikanen zijn niet zo dom om de talenten van vrouwen onbenut te laten. Daar staan ze open voor vrouwen. Kijk nou alleen al naar de allochtone vrouw. In Nederland wordt ze opgesloten door haar man en komt ze het huis niet uit. In New York zijn het de allochtone vrouwen die mij de handdoeken aangeven in de sportschool. Daar krijgen ze in tegenstelling tot Nederland ook geen uitkering. Ze moeten wel werken, krijgen scholing, leren daar-

door de taal en ontwikkelen zich dus. Armoede is in Nederland is ook echt een vrouwenprobleem. Hoeveel bijstandmoeders hebben wij wel niet; zit je thuis, met je kinderen, zonder werk omdat je je niet verder ontwikkeld hebt. Zo zonde."

Toch waarden de Nederlandse vrouwen je kritiek niet altijd?

"Nee, dat klopt, maar ik val ze niet aan. Ik wil ze alleen maar duidelijk maken, dat ze zichzelf niet moeten onderschatten en niet onzeker moeten zijn. Benut je talenten! Ik krijg vaak de reactie: wacht maar tot je zelf kinderen hebt, dan praat je wel anders. Maar ik weet zeker dat ik het dan net zoals nu zou doen."

Hoe ben je eigenlijk zover gekomen in New York?

"Ik had destijds een geweldige vriend die tegen mij zei, 'jij hebt zoveel talent, ga naar New York'. Ik heb meteen een vlucht geboekt. In het hotel vroeg de receptionist 'business or pleasure', ik antwoordde dat ik voor beide kwam. Ik wist dat ze bij Ernst & Young een Europa-deskundige nodig hadden. Twee maanden later ben ik begonnen. Je moet gewoon risico's durven nemen in het leven."

Het klinkt allemaal heel simpel...

"Ja, maar ik heb er heel hard voor moeten werken hoor! In New York zit zoveel talent. Je moet je echt bewijzen. Ik heb ook veel tegenslagen gekend. Na '9/11' raakte ik mijn baan door de slechte economie kwijt. Dat vond ik zo erg. Ik wist niet wat ik moest doen. Vond mezelf ook heel zielig. Maar in New York hebben ze totaal geen medelijden met je. 'You win some and you loose some' is het motto daar. Wel een elegante manier om met tegenslagen om te gaan. Ik kon niet over een vervolg nadenken tot de datum van mijn laatste werkdag was aangebroken. Vervolgens is toen mijn eigen bedrijf Eurocounsel geboren. Ik ben gewoon voor mezelf begonnen als onafhankelijk adviseur EU-zaken. En ik ben in die tijd ook meer gaan schrijven. Achteraf ben ik door die tegenslag alleen maar beter en sterker geworden. Als je er niet toe gedwongen wordt, gebruik je niet al je talenten. Ik had dit nodig. Het leuke is dat het eerste bedrijf dat ik als klant binnenhaalde de grootste van de wereld is. Dat is dan wel kicken hoor."

Je bent dus ondernemer, schrijfster, actievoerder en je werkt ook nog eens voor de campagne van Hillary Clinton. Hoe kwam je daar terecht?

"Ze vroeg me. Ja, niet zij zelf, maar een vriendin die daar werkt. Ik werk mee aan de 'fundraising' in New York en haal dus mede het geld binnen voor haar campagne. In Amerika wordt dat niet door de overheid betaald, maar dat moeten de kandidaten zelf doen. We organiseren evenementen waar zij optreedt en onderhoudt contacten met rijke mensen die haar willen steunen. We hebben veel geld weten binnen te halen."

Dankzij jou kan Hillary Clinton dus een goede campagne voeren?

"Ja. Mede dankzij mij."

Is Hillary Clinton een voorbeeldvrouw voor jou?

"Dat is ze zeker, maar ook Neelie Kroes en mijn moeder. Of Hillary nou wel of niet president wordt. Ze heeft het tenminste geprobeerd. Ze doet iets neemt risico's en dat is de boodschap die ik de vrouwen hier mee wil geven."

Leer je ook wat van haar?

"Oh ja, absoluut. Zij is geen standaard type vrouw-vrouw. Begrijp je wat ik bedoel? Leuk, maar ook zakelijk. Zij is eigenlijk een voorbeeld van de essentie van emancipatie. Een elegante vrouw met een mannelijke kant en daardoor sterk leiderschap."

Verlies jij door je ambitie nooit je vrouwelijke kant?

"Haha, nee gelukkig niet. Afgelopen week was daar een goed voorbeeld van. Ik was in Brussel voor mijn werk. En ik moest 's avonds nog naar een bijeenkomst van 'Women on Top'. De A27 was afgesloten dus ik kwam in vreselijke tijdnood. Ik moest omrijden en reed natuurlijk te hard. Vervolgens werd ik door twee motoragenten van de snelweg gehaald. Mijn rijbewijs was vorige week gestolen en ik had mijn paspoort niet bij me. Toen de politieagent nors tegen me deed ging ik huilen, is dat vrouwelijk of niet?"

Heb je nog een droom?

"Vroeger wilde ik minister van Financiën worden. Nu wil ik wel de president van de centrale Amerikaanse bank worden, echter dat is nu niet haalbaar. Ik wil lekker doorgaan waar ik mee bezig ben en meer gaan schrijven. Ik publiceer columns in het NRC en heb net een boek geschreven 'Weg met deeltijd-feminisme!' Maar ik wil ook in Amerika gaan publiceren. De New York Times lijkt me geweldig. Dat gaat me lukken!"